

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره مبارکه الشمس

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خداوند بخشنده مهربان

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ﴿١﴾

به خورشید و گسترش نور آن
در صبحگاهان سوگند،

وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ﴿٢﴾

و به ماه هنگامی که از پی آن در آید،

وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّأَهَا ﴿٣﴾

و به روز هنگامی که خورشید را آشکار سازد،

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ﴿٤﴾

و به شب آن هنگام که آن را بپوشاند،

وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ﴿٥﴾

و سوگند به آسمان و کسی
که آن را بنا کرده،

وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاها ﴿٦﴾

و به زمین و کسی که آن را گسترانیده،

وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ﴿٧﴾

و سوگند به روح آدمی و آن کس که آن را
(آفریده و) موزون ساخته،

فَالْهَمَّهَا فَجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ﴿٨﴾

سپس فجور و تقوایش [= شر و خیرش]
را به او الهام کرده است،

قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ﴿٩﴾

که هر کس نفس خود را پاک
و تزکیه کرده، رستگار شده؛

وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ﴿١٠﴾

و آن که نفس خویش را با معصیت و گناه آلوده ساخته، نومید و محروم گشته است!

كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا ﴿١١﴾

قوم «ثمود» بر اثر طغیانشان،
(پیامبر خود را) تکذیب کردند،

إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ﴿١٢﴾

آنگاه که شقی ترین آنها به پاخاست؛

فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ
اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ﴿۱۳﴾

و پیامبر خدا (صالح) به آنان گفت: «ناقه
(و معجزه) خداوند را با آبشخورش واگذارید
(و مزاحم آن نشوید).»

فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمُ رَبُّهُم بِذُنُوبِهِمْ

فَسَوَّاهَا ﴿١٤﴾

ولی آنها او را تکذیب و ناقه را پی کردند (و به هلاکت رساندند); از این رو پروردگارشان آنها (و سرزمینشان) را بخاطر گناهشان درهم کوبید و با خاک یکسان کرد.

وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ﴿١٥﴾

و او هرگز از فرجام مجازات ستمگران ،
باک ندارد.

صدق الله العلي العظيم